

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาการก่อตั้งโรงเรียนสอนศิลปะการเต้น เป็นงานวิจัยแบบผสมผสาน โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ส่วนที่หนึ่งเป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ และส่วนที่สองเป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งผู้วิจัยขอเสนอเนื้อหาตามลำดับดังนี้

1. วัตถุประสงค์งานวิจัย
2. วิธีการดำเนินการวิจัย
3. สรุปผลการวิจัย
4. การอภิปรายผลผลการวิจัย
5. ข้อเสนอแนะ

1. วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1.1. เพื่อพัฒนาแนวทางในการจัดตั้งโรงเรียนโรงเรียนศิลปะการเต้น
- 1.2. เพื่อศึกษาลักษณะที่พึงประสงค์ของโรงเรียนศิลปะการเต้น

2. วิธีดำเนินการและขั้นตอนการวิจัย

2.1 แหล่งข้อมูล / ประชากร / กลุ่มตัวอย่าง / ผู้ให้ข้อมูล

2.1.1. แหล่งข้อมูล เป็น โรงเรียนสอนศิลปะการเต้นในกรุงเทพฯ ที่ใช้หลักสูตรสถาบัน R.A.D. (Royal Academy of Dance) ประเทศอังกฤษ หรือหลักสูตรสถาบัน C.S.T.D. (Commonwealth Society of Teacher of Dancing) จำนวน 25 โรงเรียน

2.1.2. ประชากร ในการศึกษาครั้งนี้ประชากรคือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับโรงเรียนศิลปะการเต้น

2.1.2.1 ผู้บริหารโรงเรียนศิลปะการเต้นแบบนอกเวลาเรียนในเขตกรุงเทพฯ จำนวน 25 คน

2.1.2.2 ครูสอนศิลปะการเต้น ที่สอนในโรงเรียนศิลปะการเต้นในเขตกรุงเทพฯ จำนวนประมาณ 150 คน

2.1.2.3 นักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาที่ผ่านการสอบกับสถาบันหลักสูตรศิลปะการเต้น ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2555 ถึง 31 ธันวาคม 2555 จำนวนประมาณ 1,000 คน

2.1.2.4 ผู้ปกครองของนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาที่ผ่านการสอบกับสถาบันหลักสูตรศิลปะการเต้น ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2553 ถึง 31 ธันวาคม 2553 จำนวนประมาณ 1,000 คน

2.1.3. กลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัยช่วงที่ 1 ได้มาจากการสุ่มแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) จากประชากรทั้ง 4 กลุ่ม ได้แก่ ผู้บริหาร จำนวน 25 คน ครู จำนวน 110 คน นักเรียน จำนวน 286 คน และครู จำนวน 286 คน

2.1.4. ผู้ให้ข้อมูลในการสนทนากลุ่ม 4 กลุ่ม โดยมีรายละเอียดของคุณสมบัติของผู้ให้ข้อมูล ได้ ผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง และนักเรียน กลุ่มละ 8 คน

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยเครื่องมือ สำหรับการวิจัย 2 ระยะ ดังนี้

2.2.1. แบบสอบถามสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ

2.2.2. การสนทนากลุ่ม เป็นการสนทนาร่วมกันจำนวน 4 กลุ่ม

2.3 ขั้นตอนการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนโดยสรุป ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1. ศึกษาและวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดกรอบแนวคิดเบื้องต้นและสร้างเครื่องมือในการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ

ขั้นตอนที่ 2. ศึกษาผลจากแบบสอบถาม เพื่อวิเคราะห์การจัดการ นำไปสร้างเครื่องมือในการเก็บข้อมูลด้วยการจัดสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

ขั้นตอนที่ 3. จัดประชุมกลุ่มสนทนา (Focus Group Discussion) เพื่อรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่อการจัดตั้งโรงเรียนศิลปะการเต้น

ขั้นตอนที่ 4. จัดทำสรุปและรายงานผลการวิจัย

3. สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยขอสรุปผลการวิจัยที่ได้จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณด้วยแบบสอบถามและข้อมูลที่ได้จากการทำสนทนากลุ่ม โดยนำเสนอผลการวิจัยในภาพรวมและแยกตามหมวด ดังนี้

แนวทางการจัดตั้งโรงเรียนสอนศิลปะการเต้นระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

จากการวิจัยพบว่าแนวทางในการก่อตั้งโรงเรียนศิลปะการเต้นในระดับมัศึกษานั้นมีกฎหมายที่อนุญาตให้ดำเนินการในลักษณะดังกล่าว โดยอ้างอิงจาก หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2550; 2554) และ กฎกระทรวงการขอรับใบอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนในระบบ การกำหนดรายการและการขอเปลี่ยนแปลงรายการในตราสารจัดตั้ง และการกำหนดขนาดที่ดินที่ใช้เป็นที่ตั้งของโรงเรียนในระบบ พ.ศ. 2555 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2555) โดยผู้จัดตั้งโรงเรียนจะต้องยื่นคำร้องพร้อมเอกสารประกอบต่อสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาที่โรงเรียนตั้งอยู่ โดยมีรายละเอียดของเอกสารได้แก่ (1) คำขอรับใบอนุญาตจัดตั้งโรงเรียน (สข.1) (2) แบบรายการประวัติย่อของผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนท้ายแบบ สข.1 (3) เอกสารแสดงกรรมสิทธิ์ในที่ดิน หรือสัญญาเช่าที่ดินที่ใช้เป็นที่จัดตั้ง (4) สำเนาทะเบียนบ้าน (5) หลักฐานที่แสดงว่ามีสัญชาติไทยโดยการเกิด (6) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน หรือบัตรอื่นที่ไว้แทน (7) สำเนาหนังสือขออนุญาตให้ใช้แบบแปลนก่อสร้างอาคาร (ร.12) (8) ระเบียบการของโรงเรียน (9) แผนผังอาคารเรียน และอาคารประกอบ (10) แผนการเรียนและหลักสูตร (11) บัญชีรายการอุปกรณ์และเครื่องมือ (12) รายชื่อหนังสือในห้องสมุด (13) คำร้อง (ร.11) ขอเก็บค่าธรรมเนียมอื่นเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาและค่าธรรมเนียมอื่น (14) หลักฐานการเป็นนิติบุคคล (กรณีเป็นนิติบุคคล) (15) หลักฐานแสดงความรู้ (16) หนังสือยินยอมของคู่สมรสให้จัดตั้งโรงเรียน (17) รูปถ่าย 2 นิ้ว

หน้าตรง ไม่สวมหมวก ซึ่งถ่ายมาแล้วไม่เกิน 6 เดือน จำนวน 3 รูป (18) ค่าธรรมเนียมการขอรับใบอนุญาตจัดตั้งโรงเรียน หลังจากได้รับการอนุญาตแล้ว

ทั้งนี้เมื่อได้รับใบอนุญาตจัดตั้งแล้วผู้ขอใบอนุญาตจะได้รับใบอนุญาตจัดตั้งโรงเรียนเอกชน (สข.2) และจะตั้งดำเนินการตั้งโรงเรียนภายใน 1 ปี

ลักษณะของโรงเรียนสอนศิลปะการเต้นในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

หลักการพื้นฐานของโรงเรียน

วิสัยทัศน์ของโรงเรียน

โรงเรียนสอนศิลปะการเต้นในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนั้นจะเป็นโรงเรียนที่จัดบรรยากาศการเรียนการสอนอย่างมีความสุข โดยนักเรียนจะมีทักษะด้านศิลปะการเต้นหลากหลายรูปแบบ มีความพร้อมสำหรับการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาทั้งในและต่างประเทศ มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา มีความจิตสำนึกในการเป็นพลเมืองไทย และพลโลก ยึดมั่นในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ทั้งนี้ปลูกฝังให้นักเรียนเชื่อในความสามารถที่จะพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ และสามารถที่จะเรียนรู้ได้ตลอดเวลา นำไปสู่การมีเจตคติที่ดีต่อการศึกษาลดตลอดชีวิต

พันธกิจ

โรงเรียนมีพันธกิจที่จะผลิตนักเรียนที่จะมีภูมิใจในตัวเอง มีทักษะการเต้นหลากหลายรูปแบบ มีความสามารถการเต้นที่ได้รับการรับรองในระดับนานาชาติ และมีความเชี่ยวชาญในการเต้นในรูปแบบที่ตนสนใจ รวมถึงสามารถผลิตผลงานเชิงศิลปะที่มีคุณภาพได้ โดยนักเรียนของโรงเรียนรู้จักกาลเทศะ มีวินัย มีความรับผิดชอบมีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีการแสดงออกทางอารมณ์อย่างเหมาะสม มุ่งที่จะพัฒนาตนเองอยู่เสมอ มีวิถีชีวิตอย่างพอเพียง รักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และรักความเป็นไทย

การบริหารวิชาการ

สัดส่วนของวิชาทั่วไปและวิชาด้านศิลปะการเต้นของโรงเรียนแห่งนี้ ควรเท่ากับ 4 ต่อ 6 คือมีวิชาทั่วไป 39 หน่วยกิต และวิชาด้านศิลปะการเต้นเพิ่มเติมอีก 60 หน่วยกิต

พร้อมทั้งจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนไม่น้อยกว่า 390 ชั่วโมง (เทียบเท่า 9 หน่วยกิต) โดยแบ่งออกเป็น กิจกรรมแนะแนว กิจกรรมนักเรียน และกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์

ผู้เรียนมีมาตรฐานการเริ่มต้นที่ได้รับการรับรองจากสถาบันด้านศิลปะการเต้นในระดับนานาชาติ โรงเรียนจะสอนด้วยหลักสูตรสองภาษา (ไทย-อังกฤษ) หรือ สอนด้วยหลักสูตรภาษาอังกฤษ โดยจัดให้มีขนาดของชั้นเรียนวิชาทฤษฎี 20 คนต่อชั้นเรียน และวิชาปฏิบัติ 10 คนต่อชั้นเรียน การเรียนสอนของโรงเรียนจะคำนึงถึงระดับความสามารถของนักเรียน บูรณาการวิชาศิลปะการเต้นให้เข้าไปสู่วิชาทั่วไป

นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนนั้นควรจะต้องมีทักษะด้านการเต้นในระดับสูง (Advance Level) การที่นักเรียนได้รับประกาศนียบัตรด้านศิลปะการเต้นมากกว่า 1 สาขา และในบางสาขาได้มากกว่า 1 ระดับ ได้รับการ Audition คัดเลือกเข้าศึกษาต่อด้านศิลปะการเต้นในระดับอุดมศึกษา ทั้งนี้ นักเรียนจะสามารถสอบเข้าเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาในสาขาอื่นได้ หากนักเรียนต้องการ

เพื่อสนองต่อมาตรฐานดังกล่าวโรงเรียนจำเป็นต้องคัดเลือกนักเรียนจากการสอบภาคปฏิบัติหรือ การ Audition เป็นหลัก แต่อาจใช้ การสอบทฤษฎีการเต้น และการสอบสัมภาษณ์นักเรียน ประกอบการพิจารณาด้วย

การบริหารงบประมาณ

ค่าใช้จ่ายต่อปีของโรงเรียนน่าจะอยู่ประมาณ 5,000,000 บาทต่อปี โดยโรงเรียนจะสามารถจัดหารายได้จากค่าเล่าเรียน ปีละ 100,000 – 150,000 บาทต่อนักเรียน 1 คน ซึ่งจะเพียงพอให้โรงเรียนสามารถดำเนินการได้ และผู้ปกครองยังพอจะยอมรับได้ ทั้งนี้ควรแสดงให้เห็นว่า ค่าใช้จ่าย ดังกล่าวไม่ได้มากกว่า การเรียนภาคปกติ ร่วมกับการเรียนศิลปะการเต้นในโรงเรียนปกติ นอกเหนือจากค่าเล่าเรียนแล้วโรงเรียนยังสามารถหารายได้ในการสนับสนุนการดำเนินการของโรงเรียนโดยมีช่องทางในการหารายได้ 4 ช่องทางได้แก่ การจัดการแสดง การขอการสนับสนุนจากภายนอก การขายอุปกรณ์การเต้น และ การขายของที่ระลึกของโรงเรียน โดยน่าจะหารายได้ประมาณ 500,000 บาทต่อปี

การบริหารงานบุคคล

ผู้บริหารสถานศึกษา

ผู้บริหารของโรงเรียนนั้นจำเป็นต้องมีประสบการณ์ทั้งในด้านการบริหารและด้านศิลปะการเต้นดั่งนั้น ผู้บริหารควรมีวุฒิการศึกษาด้านศิลปะการเต้น มีประสบการณ์ด้านการสอน และด้านการบริหารสถานศึกษาด้านศิลปะการเต้นมากกว่า 5 ปี มีประกาศนียบัตรด้านการสอนศิลปะการเต้นในระดับนานาชาติ นอกจากนี้ยังควรรู้จักเครือข่ายของบุคลากรด้านศิลปะการเต้นเพราะจะช่วยให้สามารถเข้าถึงบุคคล กิจกรรม เกี่ยวกับศิลปะการเต้นที่จะเอื้ออำนวยให้นักเรียนได้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้เพิ่มเติมได้

ครู

ครูของโรงเรียนแห่งนี้ต้องมีทักษะในด้านการเต้น หรือความรู้ในด้านการสอนศิลปะการเต้นซึ่งวัดได้จากการมี มีประกาศนียบัตรด้านการเต้น หรือ วุฒิการศึกษา ด้านศิลปะการเต้นในระดับปริญญาตรี และมีประกาศนียบัตรด้านการสอนศิลปะการเต้นในระดับนานาชาติ แต่การมีจิตวิทยาในการเรียนมีความสำคัญมากกว่า โดยโรงเรียนอาจจะเชิญบุคคลด้านศิลปะการเต้นจากภายนอกมาให้ความรู้กับนักเรียนเพิ่มเติมบ้างเป็นครั้งคราวก็ได้

ครูของโรงเรียนสอนศิลปะการเต้นจำเป็นต้องได้รับการพัฒนา ความสามารถอย่างต่อเนื่องโดยให้ครูสอบวัดระดับคุณวุฒิด้านการเต้น การเข้ารับการฝึกอบรมจากภายนอก การเข้ารับการฝึกอบรมภายในสถาบัน และครูได้รับการประเมินอยู่เสมอสม่ำเสมอโดยประเมินจาก ผลการเรียนของนักเรียนเป็นหลัก รวมถึงการสอบปฏิบัติกาเต้นของครูแต่ละคน รวมไปถึงความคิดสร้างสรรค์ในการจัดกิจกรรมของครูแต่ละคน

การบริหารงานทั่วไป

โรงเรียนตั้งอยู่ใจกลางเมืองหรือรอบนอกเมืองก็ได้แต่หากอยู่รอบนอกเมืองจำเป็นต้องมีหอพัก ทั้งนี้ในการเลือกสถานที่ในการจัดตั้งโรงเรียนต้องคำนึงถึงการคมนาคมคนสะดวก และมีความปลอดภัยในการเดินทางเป็นหลัก ทั้งนี้โรงเรียนควรจะต้องมีความสงบไม่พลุกพล่าน และมีพื้นที่กว้างขวาง

โรงเรียนจำเป็นต้องมีห้องเรียนต้นที่ได้มาตรฐาน เป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้ามีขนาดใหญ่กว่า 100 ตารางเมตร ลักษณะของพื้นไม้ที่มีความปลอดภัย มีคานให้จับโดยคานมีขนาดเหมาะสมกับมือของนักเรียน มีผนังที่เป็นกระจกเงา 1 – 2 ด้าน โดยกระจกมีรอยต่ออย่างน้อยที่สุดเพดานสูงไม่ต่ำกว่า 3.5 เมตร มีเครื่องเสียง และ เปียโน โดยมีห้องเรียนวิชาการแยกต่างหาก

นอกเหนือจากนี้โรงเรียนจำเป็นต้องมีโรงละคร ห้องสมุดและห้องคอมพิวเตอร์ ห้องพยาบาล ห้องกายภาพบำบัด โรงละคร ห้องพิลาทิส ห้องพักนักเรียน และมีตู้เก็บของส่วนตัว

การบริการ

การบริการที่มีความสำคัญที่สุดคือ การรักษาพยาบาล ซึ่งมีความจำเป็นมากที่สุด นอกจากนี้โรงเรียนยังควรให้บริการที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน เช่น การจำหน่ายอุปกรณ์การเรียน การให้บริการอินเทอร์เน็ตไร้สาย นอกจากนี้ยังถึงการให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน เช่น การจัดหาทุนการศึกษา ในส่วนของเรื่องการเจ็บป่วย นอกจากห้องพยาบาลแล้วยังจำเป็นต้องมีการประกันอุบัติเหตุกลุ่มแบบนักเรียนและบุคคลที่สาม และนักกายภาพบำบัดด้านการเดิน

4. การอภิปรายผล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีข้อค้นพบที่เกี่ยวข้องกับประเด็นการบริหารและลักษณะของโรงเรียนสอนศิลปะการเต้นในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในหลายประเด็นทั้งนี้ผู้วิจัยจึงทำการอภิปรายผลดังต่อไปนี้

หลักการพื้นฐานของโรงเรียน

วิสัยทัศน์ของโรงเรียน

จากผลการศึกษาพบว่า โรงเรียนสอนศิลปะการเต้นในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนั้นจะมีวิสัยทัศน์บางประการที่แตกต่างจากโรงเรียนทั่วไปคือ เป็นโรงเรียนที่จัดบรรยากาศการเรียนการสอนอย่างมีความสุข เพราะเนื่องจากโรงเรียนสอนศิลปะการเต้นนั้นจะให้นักเรียนได้เรียนรู้ในสิ่งที่ตนเองรัก และมีความสนใจ จึงทำให้โรงเรียนสามารถจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนเกิดความสุขได้

นอกจากนี้โรงเรียนยังมุ่งหวังที่พัฒนาความสามารถของนักเรียนให้อยู่ในระดับสูง ทั้งนี้ เพราะโรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนเฉพาะทางที่มีความมุ่งมั่นในด้านใดด้านหนึ่งเฉพาะ ดังนั้น โรงเรียนจึงควรมุ่งหวังที่จะพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้อยู่ในระดับสูงด้วย ประเด็นนี้สอดคล้องกับ โรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์ (พิศาล สร้อยอุทรา และ คณะ, 2551) ที่มุ่งให้นักเรียนมีความสามารถด้านคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ในระดับโลก และ โรงเรียน Victorian College of the Arts Secondary School (2013a) ที่มีวิสัยทัศน์ที่เน้นพัฒนานักเรียนให้สามารถสร้างผลงานในระดับนานาชาติได้

พันธกิจ

จากการศึกษาพบว่าโรงเรียนมีพันธกิจที่จะผลิตนักเรียนที่รู้จักกายวิภาค และ สรีระวิทยา และการผลิตงานเชิงศิลปะที่มีคุณภาพ ซึ่งเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการ กายวิภาคเป็นเรื่องเกี่ยวกับการรู้จักสัดส่วน รูปร่างของตนเอง สรีระวิทยาจะเกี่ยวข้องกับการการใช้กล้ามเนื้อต่าง ๆ ความรู้ทั้งสองอย่างนี้จะช่วยให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการควบคุมร่างกายในการเต้นได้เป็นอย่างดี ทำให้สามารถสร้างสรรค์ผลงานที่ดี และไม่เกิดการบาดเจ็บได้ ซึ่งจุดนี้สอดคล้องกับหลักสูตรของโรงเรียน Victorian College of the Arts Secondary School ที่มีการจัดการเรียนการสอนวิชากายวิภาค และสรีระวิทยา (Victorian College of the Arts Secondary School, 2013c) และการสร้างสรรค์ ซึ่งเห็นได้จากวิสัยทัศน์ของโรงเรียน (Victorian College of the Arts Secondary School, 2013a)

การบริหารวิชาการ

จากการศึกษาพบว่าสัดส่วนของวิชาทั่วไปและวิชาด้านศิลปะการเต้นของโรงเรียนแห่งนี้ควรเท่ากับ 4 ต่อ 6 เพราะการเรียนศิลปะการเต้นเป็นวิชาที่เน้นการปฏิบัติ ดังนั้นนักเรียนจึงควรมีการฝึกหัดอย่างหนัก โดยมากกว่าหรือเท่ากับวิชาการปกติ ซึ่งสอดคล้องกับโรงเรียนเฉพาะทางอื่น ๆ เช่น วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ ที่พบว่ามีวิชาด้านการดนตรี มากกว่า วิชาทั่วไปเช่นกัน และโรงเรียน Victoria College of Arts Secondary School (Victoria College of Arts Secondary School, 2013a) ที่จัดให้มีวิชาด้านศิลปะการเต้นมากกว่า วิชาการทั่วไปเช่นกัน แต่ทุกโรงเรียนยังคงมีการจัดการสอนในรายวิชาทั่วไป

ในแง่ของการสอน โรงเรียนจะสอนด้วยหลักสูตรสองภาษา (ไทย-อังกฤษ) หรือ สอนด้วยหลักสูตรภาษาอังกฤษ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการจัดการสอนแบบนี้จะเอื้อให้นักเรียนมีความคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษ ซึ่งจะเป็นปัจจัยที่เกื้อหนุนให้การเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาในต่างประเทศ และการประกอบอาชีพในอนาคต

ในส่วนของขนาดของชั้นเรียนวิชาทฤษฎี 20 คนต่อชั้นเรียน และวิชาปฏิบัติ 10 คนต่อชั้นเรียน การจัดการเรียนการสอนเนื่องจากเป็นวิชาปฏิบัติจึงจำเป็นต้องมีนักเรียนต่อชั้นเรียนไม่มาก เพื่อให้ครูสามารถดูแล และติดตามพัฒนาการของนักเรียนได้อย่างทั่วถึงด้วย จากข้อมูลดังกล่าว จะพบว่าระดับการให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับจำนวนนักเรียนต่อชั้นเรียนนั้น มี 2 ลักษณะ ครูและผู้ปกครองจะระบุห้องเรียนวิชาทฤษฎีและวิชาปฏิบัติไว้เท่ากัน คือ ห้องละ ไม่เกิน 10 คน อย่างไรก็ตามขนาดของชั้นเรียนทฤษฎีตามความเห็นผู้บริหาร และนักเรียน รวมถึงผู้ปกครองบางส่วนเห็นว่าควร มีขนาดเป็น 2 เท่าของชั้นเรียนภาคปฏิบัติ คือ ห้องละไม่เกิน 20 คน ทั้งนี้เมื่อพิจารณาถึงความ เป็นจริงแล้ว หากชั้นเรียนมีขนาดเล็กมาก จะทำให้โรงเรียนมีค่าใช้จ่ายสูงขึ้น และทำให้ค่าเล่าเรียน เพิ่มขึ้น ดังนั้นชั้นเรียนที่เหมาะสมจึงมีขนาดตามความเห็นของผู้บริหารและนักเรียน สอดคล้องกับ การจัดการเรียนของโรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์ ที่มีนักเรียนห้องละ 24 คน แตกต่างจากโรงเรียน ทั่วไปที่มีนักเรียนถึงห้องละ 45 – 50 คน (พิศาล สร้อยภูร่า และ คณะ, 2551)

ในแง่ของกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ในประเด็นนี้จะเห็นได้ว่ากิจกรรมพัฒนาผู้เรียนที่มีความสำคัญจะเกี่ยวข้องกับการแสดงความสามารถด้านศิลปะการเต้นได้แก่สอบวัดระดับ การจัดแสดง การเข้าร่วมแสดง การเข้าร่วมการแข่งขัน ทั้งนี้เป็นเพราะว่าศิลปะการเต้นซึ่งเป็น ศิลปะการแสดงออกนั้นจำเป็นต้องให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จากการแสดงออกซึ่ง ความสามารถจริง อย่างสม่ำเสมอ ดังนั้นผู้เรียนจึงต้องได้ร่วมกิจกรรมนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับ การแสดงความสามารถอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งสอดคล้องกับวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ (2013) ที่จะจัดให้ นักเรียนได้ทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแสดงความสามารถเช่นเดียวกัน

นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมแนะแนวด้านอาชีพเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ ตลาดแรงงาน ซึ่งถือว่าเป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับการเข้าสู่อาชีพ และประสบความสำเร็จ

ในอาชีพด้านศิลปะการเต้นได้ ทั้งนี้สอดคล้องกับกิจกรรมของโรงเรียน Victorian College of Arts Secondary School (2013c)

การบริหารงบประมาณ

จากการศึกษาพบว่า ค่าใช้จ่ายต่อปีของโรงเรียนน่าจะอยู่ประมาณ 5,000,000 บาทต่อปี ส่วนระดับค่าเล่าเรียนที่มีความเหมาะสมควรจะอยู่ปีละ 100,000 – 150,000 บาท ซึ่งจะเพียงพอให้โรงเรียนสามารถดำเนินการได้ ในประเด็นนี้จะเห็นได้ว่าค่าใช้จ่ายโดยประเมินอยู่ที่ 5,000,000 บาทต่อปี แต่ค่าเล่าเรียนสำหรับผู้เรียนอยู่ที่ประมาณ 100,000 บาท นั้นหมายถึงโรงเรียนจะต้องมีนักเรียนปีละ 60 คนเป็นอย่างน้อยถึงจะทำให้โรงเรียนยังคงสามารถดำเนินการอยู่ได้ ซึ่งเมื่อพิจารณาจากขนาดของห้องเรียนประมาณ 20 คนต่อห้องเรียนทฤษฎี จะพบว่าโรงเรียนควรมีนักเรียนจำนวน 1 ห้องเรียนต่อชั้นปีเป็นอย่างน้อย ซึ่งจะมีนักเรียนทั้งหมด 60 คนนั่นเอง ทั้งนี้โรงเรียนควรแสดงให้เห็นว่า ค่าใช้จ่าย ดังกล่าวไม่ได้มากกว่า ค่าใช้จ่ายที่ผู้ปกครองจ่ายในการเรียนภาคปกติ ร่วมกับการเรียนศิลปะการเต้นในโรงเรียนปกติ เพราะนักเรียนที่เรียนศิลปะการเต้นเป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรอยู่แล้วนั้นจะมีค่าใช้จ่ายในการเรียนในโรงเรียน รวมกับค่าใช้จ่ายในการเรียนศิลปะการเต้นมากกว่า 100,000 บาทต่อปี ค่าใช้จ่ายดังกล่าวจึงไม่ได้เพิ่มภาระกับผู้ปกครอง

ในส่วนของค่าเล่าเรียนนั้น พบว่าในการสำรวจความคิดเห็นของผู้ปกครองมีข้อมูลจำนวนมากที่ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง แม้ว่าจะใช้วิธีการสอบถาม 3 ระดับแล้วก็ตามโดยจะเห็นได้ว่า มีผู้ปกครองจำนวนมาก ระบุว่าค่าเล่าเรียนน้อยกว่า 5,000 บาทซึ่งน้อยกว่าค่าใช้จ่ายที่ผู้ปกครองจ่ายตามปกติ ดังนั้นข้อมูลที่ได้จึงขาดความน่าเชื่อถือ ในขณะที่ในการสนทนากลุ่มนั้นกลุ่มผู้ให้ข้อมูลได้มีโอกาสพิจารณาค่าเล่าเรียน โดยอาศัยข้อมูลจากค่าใช้จ่ายในปัจจุบัน และเมื่อพิจารณาแล้วจึงเห็นได้ว่าค่าเล่าเรียนตามข้อมูลที่ได้จากการสนทนากลุ่มมีความน่าเชื่อถือมากกว่า ดังนั้นผู้วิจัยจึงสรุปค่าเล่าเรียนตามความคิดเห็นของการสนทนากลุ่ม คือ ปีการศึกษาละ 100,000 บาท

การบริหารงานบุคคล

ผู้บริหารโรงเรียน

จากการศึกษาพบว่าผู้บริหารโรงเรียนศิลปะการเต้นจำเป็นต้องมีเครือข่าย ทั้งนี้จะสามารถดึงทรัพยากรมาช่วยเหลือในการพัฒนานักเรียนของโรงเรียนได้ด้วย โดยจะช่วยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ต่าง ๆ มากยิ่งขึ้นไม่ว่าจะเป็นการได้เข้าชั้นเรียนกับครูพิเศษ การเข้า

ชมการแสดง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนมีความสำคัญต่อการพัฒนาบุคลากรด้านศิลปะการเต้นให้มีคุณภาพทั้งสิ้น

ครู

ในการวิจัยครั้งนี้พบว่าครูของโรงเรียนควรจะต้องมีจิตวิทยาเกี่ยวกับนักเรียน ทั้งนี้เพราะโรงเรียนต้องการให้นักเรียนมีการพัฒนาในระดับที่สูง และทำผลงานที่มีมาตรฐานระดับสากล ดังนั้นครูจึงต้องกระตุ้นให้นักเรียนแสดงศักยภาพที่ท้าทายขีดจำกัดความสามารถของตนเองตลอดเวลา อย่างไรก็ตามสิ่งนี้อาจจะทำให้นักเรียนเกิดความเครียด อีกทั้งเป็นโรงเรียนที่จะรวมคนที่มีความสามารถในระดับสูงไว้ด้วยกัน ทำให้นักเรียนเกิดความเครียดได้ง่าย ครูจึงจำเป็นต้องมีความสามารถที่จะรับมือกับความเครียดของนักเรียนได้เป็นอย่างดี ความสามารถในการจูงใจและกระตุ้นเร้า ดังนั้นความสามารถในการจัดการความเครียดของนักเรียน เป็นสิ่งที่ครูของโรงเรียนต้องมีสูงกว่าโรงเรียนทั่วไป

การบริหารงานทั่วไป

จากการศึกษาพบว่า ห้องเรียนเต้นต้องมีลักษณะเฉพาะหลายประการทั้งนี้เพราะห้องเรียนมีความสำคัญมาก เพราะเกี่ยวข้องกับเรื่องของความปลอดภัย การรักษาสภาพร่างกายของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายห้องเรียนของโรงเรียน Victorian College of Arts Secondary School มุ่งเน้นถึงความปลอดภัยเช่นกัน

จากการศึกษายังพบว่าโรงละครถือได้ว่ามีความสำคัญมาก เพราะศิลปะการเต้นหรือศิลปะการแสดง (Performing Art) ประเภทอื่น จำเป็นต้องมีการแสดง ดังนั้นโรงเรียนเฉพาะทางด้านศิลปะการแสดงจำเป็นต้องมีการแสดงจึงจำเป็นต้องมีโรงละคร หรือห้องอเนกประสงค์สำหรับการแสดง (Black Room) สำหรับแสดงผลงานของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ และโรงเรียน Victorian College of Arts Secondary School ที่ต่างก็มีโรงละคร หรือห้องอเนกประสงค์สำหรับการแสดง (Black Room) ทั้งสิ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากการวิจัยพบว่า อุปสรรคสำคัญของโรงเรียนศิลปปะการเต็นคือ ความเชื่อของผู้ปกครองที่เห็นว่าอาชีพด้านศิลปปะการเต็นนั้นไม่ใช่อาชีพที่มั่นคง ทั้งนี้ความเชื่อดังกล่าวไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง ดังนั้นผู้บริหารจึงควรต้องจัดการกับทัศนคติดังกล่าว โดยการให้ข้อมูลเกี่ยวกับการประกอบอาชีพกับผู้ปกครอง เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับผู้ปกครอง
2. จากการวิจัยพบว่าผู้บริหารให้ความสำคัญเกี่ยวกับความปลอดภัย อีกทั้งผู้ปกครองจะมีความกังวลเกี่ยวกับสภาพร่างกาย และอาการบาดเจ็บของบุตรหลายตัวเอง ดังนั้นผู้บริหารจึงควรตระหนักถึงการให้บริการ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ อาทิ พื้นที่ห้องเรียนที่มีความปลอดภัย การกำหนดอุณหภูมิห้องให้มีความเหมาะสม ฯลฯ มีการจัดการสอนวิชา Body Conditioning ที่จะช่วยป้องกันการบาดเจ็บได้ และการรักษาอาการบาดเจ็บของนักเรียน โดยการจัดให้นักกายภาพบำบัดคอยดูแลนักเรียนอย่างทั่วถึง
3. จากการวิจัยพบว่าในช่วง 2 ปีแรกของการดำเนินการนั้น โรงเรียนจะยังไม่สามารถหารายได้เพียงพอกับค่าใช้จ่าย ทั้งนี้ รัฐบาล หรือกระทรวงศึกษาควรเข้ามาให้การช่วยเหลือในช่วงของการจัดตั้ง โดยอาจเป็นการช่วยเหลือในการให้ทุน การให้เงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ การร่วมลงทุน หรือ การงดคิดดอกเบี้ยในช่วง 3 ปีแรก เพื่อให้โรงเรียนไม่ต้องแบกรับภาระมากเกินไป ในส่วนของผู้บริหารจำเป็นต้องคำนึงถึงค่าใช้จ่าย ในช่วง 3 ปีแรก เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาด้านการเงินกับโรงเรียน อาจจะรวมถึงการหาจากรายได้จากแหล่งอื่น อาทิ การขายของที่ระลึก หรือ การจัดการแสดง
4. จากการศึกษาพบว่าโรงเรียนสามารถจัดการโรงละครให้สามารถดูแลค่าใช้จ่ายของโรงละครเองได้ ไม่ให้เป็นภาระเพิ่มเติมกับโรงเรียน ทั้งนี้ผู้บริหารยังสามารถนำรูปแบบการจัดการดังกล่าวไปใช้กับสิ่งอำนวยความสะดวกประเภทอื่น ได้ เช่น ศูนย์สุขภาพ ร้านขายอุปกรณ์การเรียน โรงอาหาร และการให้บริการกายภาพบำบัด
5. จากการศึกษาทำให้ทราบถึงลักษณะของโรงเรียนสอนศิลปปะการเต็นที่พึงประสงค์ ดังนั้นผู้ปกครอง และนักเรียน สามารถนำผลการศึกษานี้มาใช้เป็นแนวทางในการเลือก และเตรียมความพร้อมที่จะเข้าเรียนในโรงเรียนสอนศิลปปะการเต็นได้

6. จากผลการศึกษาพบว่าโรงเรียนศิลปะการเต้นมีข้อได้เปรียบการเรียนแตนนอกระบบ เนื่องจากสามารถบริหารจัดการตารางเรียน ให้สอดคล้องกับกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน (เช่น แข่งขันในต่างประเทศ หรือการเข้าร่วมการแสดงต่าง ๆ ฯลฯ) ดังนั้นผู้บริหาร และครูควรร่วมมือกัน ในการจัดการเรียนการสอนให้มีความยืดหยุ่นสอดคล้องกับกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนสามารถ พัฒนาตนเองทั้งด้านศิลปะการเต้นและด้านวิชาการได้อย่างเต็มศักยภาพ

7. จากการศึกษาพบว่าจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนควรคำนึงถึงความสามารถของ นักเรียน และควรจัดให้มีการสอนเสริม ดังนั้นโรงเรียนจึงควรมีสัดส่วนระหว่างครูกับนักเรียนใน ระดับสูง เพื่อให้ครูสามารถติดตามพัฒนาการของนักเรียนได้เป็นรายบุคคล และจัดการเรียน การสอนให้เหมาะสมกับระดับของความสามารถของเขา ทั้งนี้ครูควรให้ความสนใจและบันทึกพัฒนาการ ของนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อให้ครูติดตามพัฒนาการของนักเรียน ให้ข้อมูลพัฒนาการกับ นักเรียน และจัดการเรียนการสอนได้เหมาะสมกับศักยภาพของพวกเขา นอกจากนี้โรงเรียนยังควร จัดการเรียนการสอนเสริมนอกเวลาเรียนให้กับนักเรียนที่มีความต้องการอีกด้วย

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอแนวทางสำหรับการทำวิจัยในครั้งต่อไป ดังนี้

1. ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อค้นหาแนวทางการจัดตั้งโรงเรียนสำหรับอาชีพ นักเต้นโดยเฉพาะ ผู้วิจัยอาจจะขยายขอบเขตการศึกษาเป็นการพัฒนาแนวทางทั่วไปในการพัฒนา หลักสูตรอาชีพในการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อให้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางใน การพัฒนาโรงเรียนเฉพาะทาง หรือสายการเรียนที่มุ่งเน้นด้านวิชาชีพในระดับมัธยมศึกษา ตอนปลายได้

2. จากการศึกษาพบว่ากฎหมายมีความยืดหยุ่นทำให้สามารถจัดตั้งโรงเรียนที่มี วัตถุประสงค์เฉพาะในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้ ดังนั้นผู้วิจัยอาจจะศึกษาถึงความเป็นไปได้ ที่จะมีการพัฒนาหลักสูตรให้เข้ากับบริบทของสังคม ตามที่กฎหมายเอื้อ โดยมุ่งหวังที่จะให้เกิด โรงเรียน หรือ สายการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่สอดคล้องกับความต้องการของ ท้องถิ่น และให้นักเรียนที่จบระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสามารถประกอบอาชีพในท้องถิ่นของ ตนเองได้

3. จากการศึกษาพบว่าปัจจัยสำคัญที่เป็นอุปสรรคต่อการที่ผู้ปกครองจะส่งนักเรียนเข้า เรียนในโรงเรียนศิลปะการเต้นคือทัศนคติ ดังนั้นผู้วิจัยจึงควรทำการศึกษาแนวทาง

ในการปรับเปลี่ยนทัศนคติต่ออาชีพด้านศิลปะการเต้น และการส่งบุตรหลานเข้าศึกษาด้านศิลปะการเต้นอย่างจริงจัง

4. จากการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อสร้างโรงเรียนศิลปะการเต้นในบริบทของประเทศไทย ทั้งนี้มีโรงเรียนศิลปะการเต้นในต่างประเทศหลายแห่ง เช่นที่ สิงคโปร์ ออสเตรเลีย ดังนั้นในการศึกษาครั้งต่อไปผู้วิจัยจึงควรทำการศึกษาเปรียบเทียบถึงลักษณะของโรงเรียนศิลปะการเต้นในประเทศต่าง ๆ เช่น สิงคโปร์ ออสเตรเลีย ฟิลิปปินส์ ญี่ปุ่น เป็นต้น เพื่อนำความรู้ที่ได้มาเป็นแนวทางในการบริหารโรงเรียนศิลปะการเต้นในประเทศไทยต่อไป

5. ในการศึกษาครั้งนี้มีข้อจำกัดของแบบสอบถามที่เกี่ยวกับค่าเล่าเรียนตามความคิดเห็นของผู้ปกครอง ซึ่งมีค่าต่ำกว่าระดับที่ควรจะเป็นมาก แต่ในการสนทนากลุ่ม และค่าเล่าเรียนตามความคิดเห็นของผู้บริหารนั้นกลับมีระดับที่สอดคล้องกับความเป็นจริงมากกว่า ทั้งนี้ในการศึกษาครั้งต่อไปผู้วิจัยอาจจะแก้ปัญหาดังกล่าวโดยการใช้คำถามนำ เกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในปัจจุบันเพื่อให้ผู้ตอบได้สร้างจุดอ้างอิงในการตอบ และให้คำตอบที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากยิ่งขึ้น หรือไม่เช่นนั้นอาจสร้างคำถามแบบเลือกตอบว่า ยอมรับหรือไม่ยอมรับค่าเล่าเรียน ในระดับที่โรงเรียนต้องการอาจมีความเหมาะสมมากกว่า

6. ในการสอบถามความคิดเห็น เกี่ยวกับระดับความสำคัญนั้น ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์โดยสมมติให้คะแนนของแต่ละข้อคำถามเป็นระดับอันตรภาค แต่การใช้มาตราส่วนประมาณค่าแบบ Likert นั้นมีผู้ให้ความเห็นว่าควรเป็นมาตราส่วนเรียงลำดับ ดังนั้นการใช้ค่าเฉลี่ยจึงอาจจะไม่มีความเหมาะสม อย่างไรก็ตาม หากใช้ค่า มัชยฐาน หรือค่าฐานนิยม ก็จะมีปัญหาในการเรียงลำดับความสำคัญ ในการศึกษาครั้งต่อไป ผู้วิจัยอาจจะอาศัยข้อมูลของการแจกแจงความถี่ของการตอบ โดยอาศัยความถี่ในช่วง คำตอบระดับ 4 และ 5 มาใช้ในการเรียงลำดับก็ได้ ทั้งนี้เมื่อดำเนินการตามนั้นอาจจะมีปัญหายากในการดำเนินการ และตัดสินใจมากกว่า การใช้ค่าเฉลี่ย แต่เป็นแนวทางที่ไม่ละเมิดข้อตกลงเกี่ยวกับระดับของการวัด ทั้งนี้ผู้วิจัยควรจะต้องพิจารณาถึงความเหมาะสม เพื่อเลือกวิธีการที่ดีที่สุดในการหาคำตอบในประเด็นดังกล่าว